

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/2/2019
Identifikačné číslo spisu: 1015200940
Dátum vydania rozhodnutia: 16.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1015200940.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z JUDr. Petry Príbelskej, PhD. predsedníčky senátu a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Ivana Rumanu, v právnej veci navrhovateľky: Mgr. P. J., bytom M. B. XX, Q., proti odporkyni: 4. disciplinárna komisia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova č. 2, Bratislava, za účasti: Krajská prokurátorka v Bratislave, so sídlom Vajnorská 47, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XV/6 Spr 9/14/1000-160 z 21. apríla 2015 v spojení s opravným uznesením č. XV/6 Spr 11/14/1000-209 z 23. júla 2015, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Sp/51/2015-110 z 11. septembra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Sp/51/2015-110 z 11. septembra 2019 m e n í nasledovne:

- napadnuté rozhodnutie IV. Disciplinárnej komisii Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky XV/6Spr 9/14/1000-160 z 21. apríla 2015 v spojení s opravným uznesením XV/6 Spr 9/10/1000-209 z 23. júla 2015 vo výroku o uznaní viny m e n í tak, že v časti skutku pod bodom 1) oslobodzuje Mgr. P. J., bytom M. B. XX, Q., pretože nemožno preukázať podľa § 208 ods. 3 písm. d/ zákona č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry, že obvinená prokurátorka sa dopustila disciplinárneho previnenia,
- vo zvyšku výroku o uznaní viny napadnuté rozhodnutie IV. Disciplinárnej komisie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky p o t v r d z u j e,
- vo výroku o treste napadnuté rozhodnutie IV. Disciplinárnej komisii Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z r u š u j e a v e c j e j v r a c i a n a d'alsšie konanie.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 4Sp/51/2015-63 zo dňa 31.05.2017 napadnuté rozhodnutie odporkyne č. XV/6 Spr 9/14/1000-160 zo dňa 21.04.2015, v spojení s opravným

uznesením č. XV/6 Spr 11/14/1000-209 zo dňa 23.07.2015:

- potvrdil podľa § 250q ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v napadnutých bodoch 1/, 2/, 3/ výroku, ktorým bola navrhovateľka uznaná vinnou, že v postavení prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV. pri výkone dozoru nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní konala so značnými priet'ahmi;

- zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP vo výroku o uložení disciplinárneho opatrenia a v tejto časti vec vrátil odporkyňa na ďalšie konanie.

O trovách navrhovateľky krajský súd rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutím č. XV/6 Spr 9/14/1000-160 zo dňa 21.04.2015, v spojení s opravným uznesením č. XV/6 Spr 11/14/1000-209 zo dňa 23.07.2015, odporkyňa podľa § 188 písm. a/ a § 26 ods. 1 písm. a/, b/, c/ zákona č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakat'och prokuratúry (ďalej len „zákon č. 154/2001 Z.z.“), v spojení s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre (ďalej len „zákon č. 153/2001 Z.z.“) uznala navrhovateľku v časti bodu 1/ a v bodoch 2/ až 7/ návrhu disciplinárnej komisie vinnou zo spáchania disciplinárneho previnenia, ktorého sa mala dopustiť tým, že zavinene nesplnila alebo porušila povinnosti prokurátora, konkrétne:

1) v trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV. pod sp.zn. 1Pv 339/10 pri výkone dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní konala so značnými priet'ahmi, keď:

- sťažnosti obvinenej T. A., podanej dňa 07.10.2013 proti uzneseniu vyšetrovateľa o pribratí znalca JUDr. Mgr. R. B., PhD. zo dňa 24.09.2013, rozhodla podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku až dňa 06.12.2013,

- sťažnosti obvinenej T. A., podanej proti uzneseniu vyšetrovateľa o pribratí znalca MUDr. I. J., PhD. zo dňa 27.09.2013, podanej dňa 07.10.2013, rozhodla podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku až dňa 09.12.2013,

- sťažnosti obvinenej T. A. zo dňa 01.10.2013, podanej proti opravnému uzneseniu vyšetrovateľa zo dňa 07.09.2013, vydanému k uzneseniu o pribratí znalkyne MUDr. P. zo dňa 11.09.2013 rozhodla podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku až dňa 06.12.2013,

- rozhodnutie vyšetrovateľa o vylúčení znalkyne MUDr. P. zo dňa 26.09.2013, na základe sťažnosti obvinenej T. A. zo dňa 07.10.2013 zrušila podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku. až dňa 09.12.2013;

2) v trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV. pod sp zn. 1Pv 703/11, v ktorej bolo trestné stíhanie začaté dňa 12.09.2011, po tom, ako Okresný súd Bratislava IV dňa 20.11.2013 oznámil prokuratúre lokalizáciu obvineného D. Ž. v Českej republike na základe zistení Národnej ústredne SIRENE a žiadal informáciu, či nebude podaný návrh na zrušenie predtým vydaného príkazu na zatknutie a zároveň návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu, navrhovateľka súdu žiadnu informáciu nepodala a až do dňa 25.03.2014, kedy zastupujúci prokurátor uložil vyšetrovateľovi písomný pokyn na preverenie pobytu obvineného v Českej republike a v Rakúsku, zostala vo veci absolútne nečinná aj napriek tomu, že odo dňa 20.11.2012 mala vedomosť o pobyte obvineného v Českej republike, nevykonala vo veci žiadne úkony na zabezpečenie jeho prítomnosti pre účely trestného konania;

3) v trestnej veci vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV. pod sp.zn. 2Pv 523/10, v ktorej bolo trestné stíhanie začaté dňa 14.09.2009, napriek tomu, že z Okresného súdu Bratislava IV. v dňoch 17.04.2012, 16.01.2013 a 09.12.2013 obdržala opakované správy, zaslané okresnému súdu z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II. a získané cestou Úradu pre medzinárodnú spoluprácu Prezídia Policajného zboru Bratislava od Národnej ústredne INTERPOL-u Canberra (Austrália), že obvinený L. Č. sa nachádza v Austrálii, až dňa 17.12.2013, po v poradí už tretej správe zo súdu, predložila na Krajskú prokuratúru Bratislava a na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky žiadosť o súhlas na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu, ktorý bol následne Okresným súdom Bratislava IV. vydaný dňa 24.02.2014.

V ďalších bodoch 4) - 7) uznala odporkyňa navrhovateľku vinnou zo spáchania totožného disciplinárneho previnenia v trestných veciach, vedených na Okresnej prokuratúre Bratislava IV pod sp.zn. 1Pv 110/12, 1Pv 146/13, 1Pv 573/11 a 1Pv 505/11.

3. Za spáchanie uvedených disciplinárnych previnení odporkyňa uložila navrhovateľke disciplinárne opatrenie podľa § 189 ods. 1 písm. c/ zákona č. 154/2001 Z.z. - zníženie základného platu o 10% na dva mesiace.

4. Odporkyňa súčasne konanie o časti návrhu na začatie disciplinárneho konania pod bodom 1/ vo veci vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV. pod sp.zn. 1Pv 339/10 zastavila, pretože disciplinárne konanie sa stalo neprípustným a v časti návrhu na začatie disciplinárneho konania pod bodom 1/ vo veci vedenej pod sp.zn. 1Pv 339/10 navrhovateľku oslobodila, pretože navrhovateľka sa disciplinárneho previnenia nedopustila.

5. Navrhovateľka podala proti bodom 1/, 2/, 3/ tohto rozhodnutia opravný prostriedok, ktorým sa domáhala zastavenia disciplinárneho konania v bode 1/, resp. oslobodenia spod návrhu na začatie disciplinárneho konania. V bodoch 2/ a 3/ navrhla svoje oslobodenie spod tohto návrhu. Pri ukladaní disciplinárneho opatrenia za zvyšné body žiadala prihliadať na všetky kritéria uvedené v § 191 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. a konštantnú rozhodovaciu činnosť disciplinárnych komisií generálnej prokuratúry.

6. Krajský súd vyhodnotil námietky navrhovateľky týkajúce sa bodu 1/ - t.j. trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV. pod sp.zn. 1Pv 339/10 ako nedôvodné. K námietke navrhovateľky, podľa ktorej nemohla rozhodnúť o podaných sťažnostiach obvinenej z dôvodu, že musela vyčkat' na právoplatnosť svojho uznesenia, ktorým rozhodla, že nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania krajský súd poukázal na uznesenie č.k.: 1Pv 339/10-52 zo dňa 15.10.2013 a uviedol, že Okresnej prokuratúre Bratislava IV boli dňa 10.10.2013 doručené sťažnosti obvinenej, súčasťou ktorých bola aj námietka zaujatosti voči dozorujúcej prokurátorky - navrhovateľke. Navrhovateľka o vznesených námietkach rozhodla uznesením zo dňa 15.10.2013 tak, že nie je vylúčená z vykonávaných úkonov trestného konania. Ako to vyplýva z poučenia nachádzajúcim sa v označenom uznesení, predovšetkým však z obsahu § 32 ods. 4 Trestného poriadku prípadne podaná sťažnosť proti tomuto uzneseniu nemá odkladný účinok. (Predmetné uznesenie bolo doručené obvinenej dňa 22.10.2013 a SLC PARTNERS, s.r.o. dňa 24.10.2013.) Krajský súd vyslovil názor, že navrhovateľka po vydaní svojho uznesenia č.k.: 1Pv 339/10-52 zo dňa 15.10.2013 mohla a mala rozhodnúť vo veciach sťažností, podaných obvinenou voči napadnutým uzneseniam a to v lehote 10 pracovných dní v zmysle pokynu krajského prokurátora sp.zn. 1 Spr 2021/2004 zo dňa 27.09.2004. O podaných sťažnostiach navrhovateľka však rozhodla až uzneseniami zo dňa 06.12.2013, resp. 09.12.2013. Nemusela teda vyčkat' na právoplatnosť svojho rozhodnutia zo dňa 15.10.2013. Ak by však podľa právneho názoru navrhovateľky (vysloveného v podanom návrhu) bolo potrebné vyčkat' na právoplatnosť uznesenia (ktorý právny názor je v priamom rozpore s poučením, obsiahnutom na navrhovateľkou vydanom uznesení z 15.10.2013), i v takom prípade by predmetné uznesenia boli vydané po uplynutí lehoty, stanovenej pokynom krajského prokurátora sp.zn. 1 Spr 2021/2004 zo dňa 27.09.2004. S poukazom na uvedené krajský súd túto námietku navrhovateľky posúdil ako nedôvodnú.

7. Navrhovateľka ďalej namietala, že za všetky skutky, ktoré sú jej kladené za vinu v napadnutom bode 1/ rozhodnutia bola už raz disciplinárne postihnutá, a to písomným napomenutím Krajskej prokurátorky v Bratislave sp.zn. 1/1 Spr. 112/14/1100-1 zo dňa 17.03.2014. Ani túto námietku krajský súd nevyhodnotil ako dôvodnú. Uviedol, že z obsahu písomného napomenutia zo dňa 17.03.2014, udeleného krajskou prokurátorkou navrhovateľke, vyplýva, že toto napomenutie bolo udelené v konaní sp.zn.: 1Pn 310/08 (teda nie v konaní sp.zn.: 1Pv 339/10) z dôvodu nesprávneho akceptovania uznesenia vyšetrovateľa o pribratí iba jedného znalca (v súvislosti s vyšetrením duševného stavu obvinenej) a tiež v súvislosti s tým, že navrhovateľka nezákonne postupovala pri rozhodovaní o sťažnosti obvinenej T. A. proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Je teda zjavné, že písomné napomenutie bolo navrhovateľke udelené za iné skutky ako sú skutky, za ktoré bola v bode 1/ napadnutého rozhodnutia uznaná vinnou.

8. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku navrhovateľky, týkajúcu sa bodu 2/ - t.j. trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV pod sp.zn. 1Pv 703/11, keď podľa navrhovateľky

neboli splnené zákonné podmienky na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu, pričom splnenie týchto podmienok nevyplývalo ani zo správ príslušných orgánov, ani zo súvisiacich okolností. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že z ustanovení zákona o európskom zatýkacom rozkaze vyplýva, že európsky zatýkací rozkaz vydáva v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie. V súvislosti s tým teda sudcovi pre prípravné konanie prislúcha rozhodnúť, či sú splnené podmienky pre jeho vydanie. Ako to vyplýva z dozorového spisu 1Pv 703/11, dňa 16.08.2012 bol príslušným sudcom vydaný príkaz na zatknutie obvineného Róberta Žáka. Dňa 20.11.2012 Okresný súd Bratislava IV oznámil Okresnej prokuratúre Bratislava IV lokalizáciu obvineného v Českej republike s tým, aby v predmetnej veci prokuratúra oznámila, či dôjde k odvolaniu príkazu na zatknutie, resp. či bude podaný návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu. Predmetnú vec dozorovala navrhovateľka. V tejto veci navrhovateľka neurobila žiaden úkon. Aj podľa názoru krajského súdu, ktorý je zhodný s právnym názorom odporkyne, v tejto veci boli splnené podmienky § 5 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Pokiaľ navrhovateľka dôvodila, že predpoklad zdržiavania sa obvineného v Českej republike zo správy o lokalizácii obvineného nevyplýval, tak podľa názoru krajského súdu takáto argumentácia navrhovateľky je nedôvodnou a účelovou. Podobne ako domnienka navrhovateľky, že informácia o lokalizácii obvineného indikovala záver, že obvinený bol v Českej republike len krátkodobo a náhodne. Ak bol pobyt obvineného v Českej republike preukázaný (ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z oznámenia SIRENE ČR, resp. Okresného súdu Bratislava IV), boli podľa názoru krajského súdu splnené predpoklady pre podanie návrhu na vydanie Európskeho zatýkacieho rozkazu. Teda odporkyňa vzniknutú situáciu vyhodnotila správne ak dospela k záveru, že takýmto konaním navrhovateľky došlo k zavinenému nesplneniu alebo porušeniu povinností prokurátora navrhovateľkou.

9. Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku navrhovateľky, týkajúcu sa bodu 3/ - t.j. trestnej veci, vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV pod sp.zn. 2Pv 523/10, keď navrhovateľka tvrdila, že po preskúmaní podmienok na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu dospela k záveru, že tento by bol nedôvodný a súdom neakceptovaný, pretože s ohľadom na závažnosť stíhaného skutku a druh trestu, ktorý je možné zaň uložiť by boli náklady spojené s realizáciou medzinárodného zatýkacieho rozkazu zjavne neprimerané verejnemu záujmu na trestnom stíhaní takéhoto obvineného. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na obsah dozorového spisu sp.zn. 2Pv 523/10, z ktorého vyplýva, že sudkyňa pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava IV dňa 04.05.2011 vydala príkaz na zatknutie obvineného L. Č.. V dňoch 17.04.2012, 16.01.2013, 23.10.2013 a 09.12.2013 boli Okresnej prokuratúre Bratislava IV opakovane doručené správy o pobyte obvineného, podľa ktorých sa tento zdržiava v Austrálii. Navrhovateľka v predmetnej veci ostala nečinná. Až následne, dňa 17.12.2013 postúpila Krajskej prokuratúre v Bratislave (súčasne Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky) žiadosť o schválenie vydania medzinárodného zatýkacieho rozkazu na obvineného. Dňa 24.02.2014 bol medzinárodný zatýkací rozkaz príslušným sudcom pre prípravné konanie vydaný. Podľa názoru krajského súdu, v tomto prípade boli splnené predpoklady pre podanie návrhu na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu na obvineného (§ 490 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného poriadku), ktorý sa dlhodobo zdržiaval v cudzine (v Austrálii). Nakoľko medzinárodný zatýkací rozkaz vydáva (v tomto prípade) sudca pre prípravné konanie, posúdenie všetkých okolností súvisiacich s jeho vydaním (splnenia zákonných predpokladov jeho vydania, vhodnosti, účelnosti, ekonomickej náročnosti prislúcha sudcovi pre prípravné konanie. Teda odporkyňa vzniknutú situáciu vyhodnotila správne ak dospela k záveru, že takýmto konaním navrhovateľky došlo k zavinenému nesplneniu alebo porušeniu povinností prokurátora navrhovateľkou.

10. Pretože námietky navrhovateľky, týkajúce sa uznania jej viny v bodoch 1/ - 3/ napadnutého rozhodnutia krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné, výrok o uznání viny navrhovateľky zo spáchania disciplinárneho previnenia potvrdil ako správny a zákonný.

11. Navrhovateľka v podanom opravnom prostriedku namietala druh a výšku disciplinárneho opatrenia, ktoré jej bolo odporkyňou v napadnutom rozhodnutí uložené, pretože ho považovala za neprimerane prísne a nezohľadňujúce závažnosť disciplinárneho previnenia, jeho následky, mieru a formu zavinenia, okolnosti prípadov a doterajšie plnenie si služobných povinností, čo je v rozpore s ustanovením § 191 ods. 1 zákona č. 154/2001 Z.z., pričom aj s poukazom na stálu rozhodovaciu činnosť disciplinárnych

komisii nepovažovala uložené disciplinárne opatrenie za adekvátne.

12. Krajský súd poukazujúc na ustanovenie § 216 zákona č. 154/2001 Z.z. a § 168 ods. 1 Trestného poriadku, mal za to, že odporkyňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia iba konštatovala, že pri jeho uložení zvažila všetky skutočnosti, pričom dospela k záveru, že toto disciplinárne opatrenie je primerané. Podľa názoru krajského súdu okrem všeobecných predpokladov odôvodnenia akéhokoľvek disciplinárneho opatrenia (viď vyššie uvedené) bolo úlohou odporkyne v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo práve zníženie platu o 10% na dva mesiace je opatrením, adekvátnym vo vzťahu ku spáchaniu disciplinárneho previnenia. Pretože odôvodnenie uloženia disciplinárneho opatrenia - zníženie základného platu o 10% na dva mesiace odporkyňa odôvodnila nedostatočným spôsobom, stal sa predmetný výrok nepreskúmateľným a preto ho krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušil a vec v tejto časti vrátil odporkyni na ďalšie konanie.

13. Proti tomuto rozsudku v časti výroku 1/ podala navrhovateľka odvolanie, ktorým sa domáhala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úvodom svojho odvolania navrhovateľka opätovne (tak ako v konaní pred krajským súdom) poukázala na to, že vo vzťahu k bodu 1. výrokovej časti napadnutého rozhodnutia odporkyne v trestnej veci sp.zn. 1Pv 339/10 už bola právoplatne disciplinárne potrestaná písomným napomenutím a v súlade so zásadou „nie dvakrát v tej istej veci“ nemožno ju opätovne disciplinárne postihnúť v disciplinárnom konaní. Konštatovanie krajského súdu, že predchádzajúcim písomným napomenutím bola navrhovateľka postihnutá za iné skutky, ako sú skutky, ktoré sú predmetom tohto bodu 1. disciplinárneho konania je podľa navrhovateľky nesprávne, skresľujúce a odporujúce samotnému obsahu predchádzajúceho písomného napomenutia. Mala za to, že v predchádzajúcom písomnom napomenutí sa jednoznačne uvádzajú konania, ktoré sa jej kladú za vinu, a to celkovo tri oblasti resp. tri skutky, a to, že v tejto trestnej veci nesprávne akceptovala uznesenie o pribratí iba jedného znalca, nezákonne postupovala pri rozhodovaní o sťažnosti obvinenej zo dňa 07.04.2011, výkon dozoru možno zo strany navrhovateľky hodnotiť ako nezákonný, ale aj vykonaný so značnými priet'ahmi. Krajský súd teda nesprávne uviedol, že písomné napomenutie bolo udelené za iné skutky, aké boli predmetom tohto disciplinárneho konania. To znamená, že navrhovateľka nebola postihnutá len za postup súvisiaci s akceptovaním uznesenia o pribratí znalca MUDr. B. P. zo dňa 11.09.2013, resp. s rozhodovaním o sťažnosti obvinenej proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ale bola postihnutá za celú jej činnosť prokurátora pri výkone dozoru v tejto trestnej veci, vykonávanú do dňa udelenia predmetného napomenutia, vrátane tých konaní, za ktoré ju odporkyňa opätovne uznala vinnú. Navrhovateľka taktiež zotrvala na svojich vyjadreniach, týkajúcich sa dôvodov, prečo po podanej námietke zaujatosti konala v predmetných časových súvislostiach, čo však nemožno hodnotiť ako disciplinárne previnenie z dôvodov, ktoré už podrobnejšie uviedla vo svojom oprávnom prostriedku. Pokiaľ ide o ostatné sťažnosti obvinenej, tak ako je uvedené v návrhu na začatie disciplinárneho konania, je pravdou, že tieto boli na prokuratúru doručené dňa 10.10.2013 a že o nich bolo rozhodnuté dňa 06.12.2013, resp. dňa 09.12.2013. Podľa navrhovateľky nešlo však o zavinené priet'ahy z jej strany. Obsahom podaných sťažností obvinenej bola totiž aj námietka zaujatosti voči jej osobe a preto najskôr rozhodovala o tom, či je alebo nie je zaujatá a vydala uznesenie sp.zn. 1Pv 339/10-52 zo dňa 15.10.2013, ktorým sa navrhovateľka nevyklúčila z vykonávania úkonov trestného konania. O podaných sťažnostiach preto navrhovateľka nemohla rozhodovať z objektívnych dôvodov, pričom s rozhodovaním o sťažnostiach čakala až do doby, kým uznesenie o jej nevyklúčení nadobudne právoplatnosť. Až po doručení a vyčkaní, či nebude voči tomuto uzneseniu podaná sťažnosť, mohla navrhovateľka objektívne rozhodovať o podaných sťažnostiach. V tejto súvislosti dala do pozornosti, že predmetný pokyn prokurátora upravujúci lehotu na rozhodnutie o sťažnosti nerieši procesnú situáciu, ak je voči prokurátorovi vznesená námietka zaujatosti a preto jej nemožno klásť za vinu porušenie tohto pokynu.

14. Navrhovateľka sa nestotožnila ani s právnym názorom krajského súdu vysloveným vo vzťahu k bodu 2. napadnutého rozhodnutia (sp.zn. 1Pv 703/11) odporkyne, keď uviedol, že aj podľa jeho názoru boli splnené podmienky podľa § 5 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze a názor navrhovateľky (že predpoklad zdržiavania sa obvineného v Českej republike zo správy a lokalizácii obvineného nevyplýval) považoval za účelový a bezdôvodný. V tejto spojitosti uviedla, že jej

povinnosťou nebolo automaticky podať návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu, ale objektívne a nestranné vyhodnotiť príslušné podklady a následne zistiť, či je možné na ich základe podať návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu. Uvedené navrhovateľka aj vykonala a to svedomite, nestranné, bez prietáhov a objektívne s prihliadnutím na všetky rozhodné okolnosti. Mala za to, že na základe dostupných podkladov preto dospela k dôvodnému záveru, že návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu bol nedôvodný a predčasný a preto nebolo jej povinnosťou takýto návrh podávať. Ďalej vyslovila a rozviedla názor, že úlohou prokurátora nie je, aby každý jeho podnet či návrh policajta, o ktorom prináleží rozhodovať súdu, automaticky predložil súdu na rozhodnutie.

15. K záveru krajského súdu týkajúceho sa bodu 3. (sp.zn. 2Pv523/10), keď konštatoval, že aj podľa jeho názoru boli splnené predpoklady pre podanie návrhu na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu (§ 490 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného poriadku) a sudca pre prípravné konanie posudzuje všetky okolnosti súvisiace s jeho vydaním (vhodnosť, účelnosť, ekonomická náročnosť) uviedla, že priebežne brala na vedomie správy Okresného súdu Bratislava IV o pobyte obvineného v Austrálii, no predmetné správy vyhodnotila ako nedôvodné na podanie návrhu na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu. Nakoľko ide o špecializovanú oblasť právneho styku s cudzinou, pričom obdobné prípady v praxi sa vyskytujú zriedkavo, je riešenie tejto problematiky často vecou právnej úvahy, podloženej najmä praktickými skúsenosťami. Aj v tomto prípade navrhovateľka uviedla, že jej povinnosťou nebolo automaticky podať žiadosť o súhlas s vydaním medzinárodného zatýkacieho rozkazu, ale objektívne a nestranné vyhodnotiť príslušné podklady a následne zistiť, či na ich základe je možné požiadať o vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu. Mala za to, že na základe dostupných podkladov preto dospela k dôvodnému záveru, že návrh na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu bol nedôvodný a predčasný a preto nebolo jej povinnosťou takýto návrh podávať. Ďalej zopakovala, že úlohou prokurátora nie je, aby každý jeho podnet či návrh policajta, o ktorom prináleží rozhodovať súdu, automaticky predložil súdu na rozhodnutie.

16. Krajská prokurátorka vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedla, že predmetné odvolanie je nedôvodné a rozsudok krajského súdu v napadnutej časti považuje za vecne správny a zákonný. Podané odvolanie je v podstatnej časti totožné s opravným prostriedkom, ktorý navrhovateľka podala proti napadnutému rozhodnutiu odporkyne. Odvolaním napadnutý výrok 1/ rozsudku krajského súdu preto navrhla potvrdiť.

17. Vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky podala aj odporkyňa, ktorá sa v ňom stotožnila s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a zotrvala na všetkých svojich vyjadreniach, ktoré podala vo veci a preto žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

18. Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu v časti výroku 1/, ktorým napadnuté rozhodnutie odporkyne č. XV/6 Spr 9/14/1000-160 zo dňa 21.04.2015, v spojení s opravným uznesením č. XV/6 Spr 11/14/1000-209 zo dňa 23.07.2015 potvrdil v napadnutých bodoch 1/, 2/, 3/ výroku, ktorým odporkyňa podľa § 188 písm. a/ a § 26 ods. 1 písm. a/, b/, c/ zákona č. 154/2001 Z.z., v spojení s § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 153/2001 Z.z. uznala navrhovateľku vinnou zo spáchania disciplinárneho previnenia popísaného v bode 2 tohto uznesenia.

19. O odvolaní, podanom navrhovateľkou proti výroku 1/ rozsudku súdu z 31.05.2007 Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uznesením, č. k. 5Sžo/7/2017-88 z 30.05.2019 tak, že tento výrok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Dôvodil, že mu nie je zrejmé, na základe akých úvah súd dospel k záveru o porušení povinnosti navrhovateľky rozhodnúť v lehote vyplývajúcej z pokynu krajského prokurátora v Bratislave sp.zn. 1Spr 2021/2004 z 27.09.2004 a ako ustálil okamih zakladajúci plynutie tejto lehoty za tohto stavu, t.j. keď pokyn prokurátora neupravuje lehotu na rozhodnutie o sťažnosti, obsahom ktorej je i námietka zaujatosti. V ďalšom dôvodil, že: a) Vo vzťahu k námietke navrhovateľky týkajúcej sa jej údajného postihu za totožné skutky (vo veci sp.zn. 1Pn 310/08, 1Pv 339/10) táto námietka nie je dôvodná, nakoľko navrhovateľka bola postihnutá za rôzne skutky, pričom v tomto smere pokladal právne závery súdu, vyslovené v rozsudku z 31.05.2017 za správne a dôvodné; b) Vo vzťahu k námietke navrhovateľky vo veci vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava IV sp.zn. 1Pv 703/11, podľa

ktorej nie je jej automatickou povinnosťou podať návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že navrhovateľke bola za vinu kladená jej nečinnosť, resp. pasivita a to i napriek relevantným informáciám o pobyte obvineného v Českej republike, ktoré mala k dispozícii, ktoré mala vyhodnotiť v intenciách Trestného poriadku a zák. č. 154/2010 Z.z. tak, aby sa dosiahol účel trestného konania, teda skutočnosť že je na úvahe prokurátora, či návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu nie je jeho ľubovôľou. Z uvedeného dôvodu dospel k záveru, že táto námietka navrhovateľky nemôže obstáť; c) Obdobná argumentácia sa vzťahovala aj ku konaniu 2Pv 523/10; d) Námietky navrhovateľky, vzťahujúce sa na body 2/, 3/ napadnutého rozhodnutia pokladal Najvyšší súd Slovenskej republiky za účelové a súčasne konštatoval, že krajský námietky navrhovateľky voči tým to bodom napadnutého rozhodnutia vyhodnotil správne.

20. Po doručení uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2019 doručila navrhovateľka krajskému súdu podanie, datované 28. augusta 2019 v ktorom sa odvolala na jej predchádzajúce podania. Vo vzťahu k bodu 1/ napadnutého rozhodnutia (konanie vo veci 1Pv 339/10) skonštatovala, že právne závery krajského súdu ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú nesprávne. Vo vzťahu k bodu 2/ napadnutého rozhodnutia dôvodila, že zo správ ktoré mala k dispozícii bol indikovaný záver, že obvinený sa len krátkodobo zdržiaval v Českej republike a že iba náhodne prespal jednu noc v hotely a že jej povinnosťou nebolo automaticky podať návrh na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu a že i keď jej nesprávny právny názor nemôže byť predmetom disciplinárneho konania. Vo vzťahu k bodu 3/ napadnutého rozhodnutia navrhovateľka sa argumentačne odvolala na jej stanovisko k bodu 2/ napadnutého rozhodnutia.

21. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že krajský súd opätovne prejednal a rozhodol vec podľa ustanovenia § 250q Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení (ďalej len „O. s. p.“) ako miestne a vecne príslušný súd (§ 246a ods. 2 O.s.p.) v neprítomnosti navrhovateľky, nakoľko táto sa na pojednávanie nedostavila i napriek tomu, že jej bolo riadne doručené predvolanie na toto pojednávanie. Svoju neúčast' ospravedlnila podaním z 28.08.2019. Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 5Sžo/7/2017-88 z 30.05.2019 a dospel k názoru, že rozhodnutie odporkyne napadnutých bodoch 1/, 2/, 3/ jeho výroku je potrebné potvrdiť, nakoľko všetky námietky navrhovateľky vyhodnotil ako nedôvodné.

22. Na pojednávaní, konanom 11. septembra 2019 sa predseda odporkyne pridržel všetkých svojich doterajších prednesov. Argumentáciu navrhovateľky pokladá za irelevantnú a navrhol krajskému súdu napadnuté body napadnutého rozhodnutia potvrdiť. Poukázal na skutočnosť, že ak by aj bolo potrebné vyčkat' na právoplatnosť uznesenia vo veci námietky zaujatosti navrhovateľky v ňou dozorovanej veci, tak i napriek tomu navrhovateľka rozhodla o podaných sťažnostiach až po 42 dňoch. Tiež dôvodil, že je skutočnosťou, že pokyn krajského prokurátora v Bratislave nerieši otázku rozhodovania o podaných sťažnostiach v prípadoch, ak je voči konajúcemu prokurátorovi súčasne podaná námietka zaujatosti, avšak z logiky veci vyplýva, že v prípade takejto situácie by vlastne nebola stanovená lehota na rozhodnutie vo veci podaných sťažností.

23. Poverený pracovník zúčastnenej osoby sa v celom rozsahu stotožnil s vyjadrením odporkyne. Predniesol a do súdneho spisu založil vyjadrenie. Jeho obsahom je konštatovanie, že i keď pokyn krajského prokurátora v Bratislave sp.zn. 1Spr 2021/2004 z 27.09.2004 neupravuje lehotu na rozhodnutie o podanej sťažnosti, obsahom ktorej je aj námietka zaujatosti, tak takýto postup je dostatočne a explicitne upravený v § 31 a § 32 Trestného poriadku. poukázal na skutočnosť, že navrhovateľke nič nebránila, aby po rozhodnutí o jej zaujatosti nerozhodla o podanej sťažnosti. V tej súvislosti poukázal na § 31 ods. 4 Trestného poriadku, tiež na skutočnosť, že rozhodnutie vo veci jej zaujatosti nadobudlo právoplatnosť 24.10.2013 a teda o sťažnostiach malo byť rozhodnuté do 04.11.2013 - stalo sa tak až 06.12. a 09.12.2013.

24. V prejednávanej veci súd nedoplnil dokazovanie, podrobne sa však oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu odporkyne, ako aj s k nemu pripojenými dozorovými spismi.

25. K námietkam, týkajúcich sa bodu 1) - trestná vec, vedená na OP BA IV pod sp.zn. 1Pv 339/10: Podľa názoru súdu tieto námietky nie sú dôvodné.

Vo veci námietky, podľa ktorej navrhovateľka nemohla rozhodnúť o podaných sťažnostiach obvinenej z dôvodu, že musela vyčkať na právoplatnosť svojho uznesenia, ktorým rozhodla, že nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania:

Ako to vyplýva z obsahu spisu a uznesenia č.k.: 1Pv 339/10-52 z 15.10.2013 OP BA IV boli 10.10.2013 doručené sťažnosti obvinenej proti uzneseniam vyšetrovateľa OR PZ Bratislava IV, Odboru kriminálnej polície, súčasťou ktorých bola aj námietka zaujatosti voči dozorujúcej prokurátorke - navrhovateľke. Navrhovateľka o vznesených námietkach zaujatosti rozhodla uznesením z 15.10.2013 tak, že nie je vylúčená z vykonávaných úkonov trestného konania vo veci obvinenej T. A., vedenej ma OP BA IV pod sp.zn. 1 Pv 339/10. Ako to vyplýva z poučenia, nachádzajúcim sa na označenom uznesení, predovšetkým však z obsahu § 32 ods. 4 Trestného poriadku, prípadne podaná sťažnosť proti tomuto uzneseniu nemá odkladný účinok. Predmetné uznesenie bolo doručené obvinenej 22.10.2013 (a SLC PARTNERS, s.r.o. dňa 24.10.2013). Navrhovateľka o podaných sťažnostiach proti uzneseniam vyšetrovateľa rozhodla uzneseniami č.k. 1Pv 339/10-63 zo 06.12.2013, č.k. 1Pv 339/10-66 z 09.12.2013, č.k. 1Pv 339/10-64 z 09.12.2013, č.k. 1Pv 339/10-65 z 09.12.2013.

Ako to vyplýva zo znenia bodu 2) pokynu krajského prokurátora v Bratislave sp.zn. 1 Spr 2021/2004 z 27.09.2004, uložil tento podriadeným prokurátorom, aby o sťažnostiach oprávnených osôb proti rozhodnutiam vyšetrovateľa rozhodli do desiatich pracovných dní od predloženia vyšetrovacieho spisu. Teda v prípade, ak by obvinená J. A. nepodala súčasne so sťažnosťami námietku zaujatosti dozorového prokurátora - navrhovateľky o podaných sťažnostiach by malo byť rozhodnuté do 24.10.2013.

Nakoľko však obvinená J. A. podala súčasne so sťažnosťami aj námietky zaujatosti voči navrhovateľke, bolo bez akýchkoľvek pochyb potrebné rozhodnúť najprv o týchto námietkach postupom podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku. Navrhovateľka preto uznesením č.k. 1Pv 339/10-52 z 15.10.2013, ktoré bolo obvinenej doručené 22.09.2013 a SLC PARTNERS, s.r.o. dňa 24.10.2013 o podaných námietkach rozhodla tak, že nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania.. Zo znenia § 32 ods. 4 Tr. Por. vyplýva, že síce proti takémuto uzneseniu je sťažnosť (v lehote troch dní od oznámenia uznesenia) prípustná, prípadne podaná sťažnosť však nemá odkladný účinok.

Odkladný účinok každého rozhodnutia znamená, že podaním opravného prostriedku - v danom prípade sťažnosti - proti nemu nastanú právne účinky, ktoré sú obsahom takéhoto rozhodnutia.

V prípade, ak nie je odkladný účinok podanému opravného prostriedku priznaný znamená to, že právne účinky, ktoré sú obsahom takéhoto rozhodnutia, nastanú bez ohľadu na to, či proti takémuto rozhodnutiu bol alebo nebol podaný opravný prostriedok.

V prejednávanej veci (ako to bolo vyššie uvedené) uznesenie č.k. 1Pv 339/10-52 z 15.10.2013 vydané navrhovateľkou bolo obvinenej doručené 22.09.2013, ďalšej oprávnenej osobe 24.10.2013. Právoplatnosť teda nadobudlo dňom 28.10.2013. Z uvedeného podľa názoru súdu vyplýva, že lehota na rozhodnutia o podaných sťažnostiach (v zmysle pokynu krajského prokurátora v Bratislave sp.zn. 1 Spr 2021/2004 z 27.09.2004) začala plynúť navrhovateľke dňom 29.10.2013. S poukazom na uvedené navrhovateľka mala o podaných sťažnostiach rozhodnúť do desiatich pracovných dní - do 11.11.2013. Ako to bolo vyššie uvedené, navrhovateľka o podaných sťažnostiach rozhodla až 06.12.2013, resp. 09.12.2013. Teda po uplynutí 19 resp. 20 pracovných dní od 11.11.2013 (posledný deň lehoty na rozhodnutie podľa pokynu krajského prokurátora v Bratislave sp.zn. 1 Spr 2021/2004 z 27.09.2004). Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľka v tomto prípade nerešpektovala bod 2) pokynu krajského prokurátora v Bratislave sp. zn. 1 Spr 2021/2004 z 27.9.2004.

Námietka navrhovateľky, že s rozhodnutiami vo veci podaných sťažností musela čakať z dôvodu, že mohla byť voči jej uzneseniu z 15.10.2013 podaná sťažnosť nie je dôvodná. Prípadné podanie takejto sťažnosti by nemalo vplyv na vykonateľnosť uznesenia z 15.10.2013, pretože odkladný účinok prípadne podanej sťažnosti bol vylúčený.

Nad rámec uvedené súd poukazuje na skutočnosť, že ak by navrhovateľka podľa jej názoru bola povinná vyčkať na prípadné podanie sťažnosti proti jej uzneseniu z 15.10.2013, v takom prípade by lehota na podanie prípadnej sťažnosti končila dňom 25.10.2013. I v takomto prípade však navrhovateľka nerozhodla o podaných sťažnostiach v lehote desiatich pracovných dní.

S poukazom na uvedené súd túto námietku navrhovateľky posúdil ako nedôvodnú, pričom sa stotožnil s argumentáciu odporkyne, uvedenou v napadnutom rozhodnutí.

Vo veci námietky, podľa ktorej navrhovateľka bola za všetky skutky, ktoré sú jej kladené za vinu v bode 1) napadnutého rozhodnutia už raz disciplinárne postihnutá, a to písomným napomenutím Krajskej prokuratorky v Bratislave sp.zn. 1/1 Spr. 112/14/1100-1 zo dňa 17.03.2014:

Ani túto námietku súd nevyhodnotil ako dôvodnú. Ako je zrejmé z obsahu písomného napomenutia sp.zn.: 1/1 Spr 112//14/1100-1 zo 17.03.2014, udeleného krajskou prokuratorkou navrhovateľke, toto napomenutie bolo udelené v konaní sp.zn.: 1Pn 310/08 (neskôr sp.zn.: 1Pv 339/10) z dôvodu nesprávneho akceptovania uznesenia vyšetrovateľa o pribratí iba jedného znalca (v súvislosti s vyšetrením duševného stavu obvinenej) a tiež v súvislosti s tým, že navrhovateľka nezákonne postupovala pri rozhodovaní o sťažnosti obvinenej T. A. proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Je teda zjavné, že písomné napomenutie bolo navrhovateľke udelené za iné skutky ako sú skutky, za ktoré bola v bode 1) napadnutého rozhodnutia uznaná vinnou. Preto ani dôvody navrhovateľky, prezentované ňou v podaní z 28.8.2019 (že skutky konkretizované v písomnom napomenutí na strane jednej a skutky konkretizované v bode 1) napadnutého rozhodnutia sú identické) súd nemohol akceptovať. K zhodnému názoru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení č.k. 5Sžo/7/2017-88 z 30.5.2019.

K námietke, týkajúcej sa bodu 2) - trestná vec, vedená na OP BA IV pod sp.zn. 1Pv 703/11, podľa ktorej neboli splnené zákonné podmienky na vydanie EZR, pričom splnenie týchto podmienok nevyplývalo ani zo správ príslušných orgánov, ani zo súvisiacich okolností:

Aj túto námietku súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Z vyššie citovaných ustanovení zákona o európskom zatýkacom rozkaze vyplýva, že EZR vydáva v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie. V súvislosti s tým teda sudcovi pre prípravné konanie prislúcha rozhodnúť, či sú splnené podmienky pre jeho vydanie. Ako to vyplýva z dozorového spisu 1Pv 703/11, 16.8.2012 bol príslušným sudcom vydaný príkaz na zatknutie obvineného Róberta Žáka. 20.11.2012 Okresný súd Bratislava IV oznámil OP BA IV lokalizáciu obvineného v Českej republike s tým, aby v predmetnej veci prokuratúra oznámila, či dôjde k odvolaniu príkazu na zatknutie resp. či bude podaný návrh na vydanie EZR. Predmetnú vec dozorovala navrhovateľka. V tejto veci navrhovateľka neurobila žiaden úkon. Aj podľa názoru súdu, ktorý je zhodný s právnym názorom odporkyne, v tejto veci boli splnené podmienky § 5 ods. 1 zákona o EZR. Pokiaľ navrhovateľka dôvodí, že predpoklad zdržiavania sa obvineného v Českej republike zo správy o lokalizácii obvineného nevyplýval, tak podľa názoru súdu takáto argumentácia navrhovateľky je nedôvodnou a účelovou. Podobne ako domnienka navrhovateľky, že informácia o lokalizácii obvineného indikovala záver, že obvinený bol v Českej republike len krátkodobo a náhodne. Ak bol pobyt obvineného v Českej republike preukázaný (ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z oznámenia SIRENE ČR, resp. Okresného súdu Bratislava IV), boli podľa názoru súdu splnené predpoklady pre podanie návrhu na vydanie EZR. Teda odporkyňa vzniknutú situáciu vyhodnotila správne ak dospela k záveru, že takýmto konaním navrhovateľky došlo k zavinenému nesplneniu alebo porušeniu povinností prokurátora navrhovateľkou. Navrhovateľka v podaní z 28.08.2019 dôvodila, že nie je jej automatickou povinnosťou ako prokurátora podať návrh na vydanie EZR. Avšak podanie či nepodanie návrhu na vydanie EZR nebolo (ako skutok) dôvodom uznania viny navrhovateľky v tomto, bode napadnutého rozhodnutia. Dôvodom uznania viny navrhovateľky bola absolútna nečinnosť - pasivita navrhovateľky potom, ako jej bola oznámená lokalizácia obvineného ako aj jej nečinnosť vo veci zabezpečenia prítomnosti obvineného pre účely trestného konania. K zhodnému názoru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení č.k. 5Sžo/7/2017-88 z 30.05.2019.

K námietke, týkajúcej sa bodu 3) - trestná vec, vedená na OP BA IV pod sp.zn. 2Pv 523/10, podľa ktorej po preskúmaní podmienok na vydanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu (ďalej len „MZR“) dospela k záveru, že tento by bol nedôvodný a súdom neakceptovaný, pretože s ohľadom na závažnosť stíhaného skutku a druh trestu, ktorý je možné zaň uložiť by boli náklady spojené s realizáciou MZR zjavne neprimerané verejnemu záujmu na trestnom stíhaní takéhoto obvineného:

Podobne ako predchádzajúce, aj túto námietku súd vyhodnotil ako nedôvodnú a to v podstate z dôvodov, zhodných s dôvodmi uvedenými v predchádzajúcej časti tohto rozsudku. Ako to vyplýva z obsahu dozorového spisu sp.zn. 2Pv 523/10, sudkyňa pre prípravné konanie Okresného súdu Bratislava IV 4.5.2011 vydala príkaz na zatknutie obvineného Mateja Čuperku. 17.04.2012, 16.01.2013, 23.10.2013 a 09.12.2013 boli OP BA IV opakovane doručené správy o pobyte obvineného, podľa ktorých sa tento zdržiava v Austrálii. Navrhovateľka v predmetnej veci ostala nečinná. Až následne, dňa 17.12.2013 postúpila Krajskej prokuratúre v Bratislave (súčasne Generálnej prokuratúre Slovenskej

republiky) žiadosť o schválenie vydania MZR na obvineného. Dňa 24.02.2014 bol MZR príslušným sudcom pre prípravné konanie vydaný. Podľa názoru súdu, ktorý je zhodný s právnym názorom odporkyne vyjadreným v napadnutom rozhodnutí, v tomto prípade boli splnené predpoklady pre podanie návrhu na vydanie MZR na obvineného (§ 490 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. por., ktorý sa dlhodobo zdržiaval v cudzine (v Austrálii). Nakoľko MZR vydáva (v tomto prípade) sudca pre prípravné konanie, posúdenie všetkých okolností súvisiacich s jeho vydaním (splnenia zákonných predpokladov jeho vydania, vhodnosti, účelnosti, ekonomickej náročnosti) prislúcha sudcovi pre prípravné konanie. Teda odporkyňa vzniknutú situáciu vyhodnotila správne ak dospela k záveru, že takýmto konaním navrhovateľky došlo k zavinenému nespĺneniu alebo porušeniu povinností prokurátora navrhovateľkou. K zhodnému názoru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení č.k. 5Sžo/7/2017-88 z 30.05.2019.

Pretože námietky navrhovateľky, týkajúce sa uznania jej viny v bodoch 1) - 3) napadnutého rozhodnutia súd vyhodnotil ako nedôvodné, pričom navyše odporkyňa svoje rozhodnutie v časti uznania viny odôvodnila dostatočným, jasným, zrozumiteľným a logickým spôsobom, je z neho zrejmé akými úvahami sa pri uznaní viny navrhovateľky riadila, zistený stav veci posúdila správne a v súlade so zákonom, súd výrok o uznaní viny navrhovateľky zo spáchania disciplinárneho previnenia potvrdil ako správny a zákonný. O trovách navrhovateľky súd rozhodol za použitia ust. § 250 k ods.1 O.s.p. s poukazom na výsledok konania. Navrhovateľka bola v základe sporu neúspešná, trovy konania ani nežiadala a preto jej súd nepriznal právo na ich náhradu.

II.

26. Proti rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka odvolanie a navrhla aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Navrhovateľka opätovne namietala porušenie zásady ne bis in idem, v celom rozsahu sa však pridržiava svojich doterajších podaní.

27. K námietke posudzovania postupu ako „značné priedahy“ uviedla navrhovateľka, že nesúhlasí so záverom krajského súdu, že lehota na rozhodnutie o o podaných sťažnostiach začala plynúť 29. októbra 2013, je síce pravdou, že uznesenie 1 Pv 339/10-52 nadobudlo právoplatnosť 28. októbra 2013, avšak lehota na rozhodnutie podľa navrhovateľky nemohla začať plynúť 29. októbra 2013, pretože sa v ten deň nedozvedela, že uznesenie je právoplatné, pretože musela prv čakať na návrat doručky a prípadné podanie sťažnosti.

28. K záveru prvostupňového súdu, že lehota podľa pokynu krajského prokurátora sp.zn. 1 Spr 2021/2004 z 27. septembra 2004 bola 10 pracovných dní, je potrebné uviesť, že predmetný pokyn krajského prokurátora takúto situáciu vôbec nerieši, a v tomto smere neobsahuje vôbec žiadne ustanovenia o lehote na rozhodnutie o sťažnosti v prípade podania námietky zaujatosti. Keďže takýto pokyn neexistoval, navrhovateľka má za to, že žiaden pokyn porušiť nemohla. Namietala aj výpočet dní krajským súdom, ktorý dospel k záveru, že rozhodla 19, resp. 20 pracovných dní po lehote určenej pokynom. A zároveň to považoval za „značné priedahy“. Má za to, že o značných priedahoch by bolo možné hovoriť, ak by rozhodla po niekoľkých mesiacoch a opätovne poukázala na iné disciplinárne rozhodnutia, ktoré priložila k odvolaniu z 8. augusta 2015.

29. V námietkach k záverom súdu týkajúcim sa bodu 2/ rozhodnutia disciplinárnej komisie zotrvala navrhovateľka na svojich predchádzajúcich podaniach a vyjadreniach. Navrhovateľka nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu, ktorý si osvojil aj krajský súd týkajúci sa dôvodnosti vyvedenia disciplinárnej zodpovednosti voči osobe navrhovateľky. Odvolací súd konštatoval, že pokiaľ prokurátor zistí skutočnosti nasvedčujúce tomu, že sú splnené zákonom predpísané podmienky v zmysle § 5 cit. zákona, je povinný takýto návrh (na vydanie EZR) podať, pričom o dôvodnosti tohto návrhu, resp. o splnení zákonných podmienok rozhoduje súd.“ - „Samotná skutočnosť, že je na úvahe prokurátora, či takýto návrh podá alebo nie, však nemožno vnímať ako jeho ľubovôľu.“ - navrhovateľka názor odvolacieho súdu považuje za protichodný a ak by mal byť aplikovaný, takýto postup prokurátora by bolo treba považovať za jeho ľubovôľu, pretože o tom, či sú, alebo nie sú splnené zákonné podmienky na vykonanie domovej prehliadky, vzatie do väzby, alebo na odposluchy, môže v konečnom dôsledku

rozhodnúť len súd. A preto nemožno podľa navrhovateľky prokurátora sankcionovať za to, ak súdu nepodá príslušný návrh, ak sám nevzhliadne splnenie zákonných podmienok na aplikáciu toho ktorého inštitútu. Navyše mala za to, že uvedený názor súdu je v rozpore s pokynmi a usmerneniami nadriadených zložiek GP SR. Úvahy súdu o jej pasivite pri zabezpečovaní obvineného označila za irelevantné.

30. Pokiaľ sa bodu 3/ rozhodnutia týka, aj v tomto bode sa v celom rozsahu navrhovateľka pridržala svojich predchádzajúcich podaní a vyjadrení.

III.

31. K odvolaniu sa vyjadrila aj Krajská prokuratúra Bratislava, ktorá označila podanie navrhovateľky za totožné s odvolaním proti rozhodnutiu odporkyne, ako aj proti rozsudku krajského súdu. S argumentmi uvedenými navrhovateľkou sa vysporiadala odporkyňa a krajský súd sa s nimi opakovane stotožnil, preto navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť.

32. Odporkyňa sa k odvolaniu vyjadrila, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napádaného rozsudku a považuje ho za vecne správny. A zákonný a navrhla aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

IV.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP a § 492 ods. 1, 2 SSP) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania navrhovateľky (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 1, 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP a § 492 ods. 1, 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

34. Podľa § 492 ods. 1 zákona SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

35. Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti OSP začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

36. Opätovne odvolací súd vzhliadol za dôvodnú námietku navrhovateľky, ktorá sa týkala bodu 1. napadnutého rozhodnutia, ktorou navrhovateľka namietala, že o podaných sťažnostiach obvinenej nemohla rozhodnúť, a to s poukazom na to, že musela vyčkat' na právoplatnosť svojho uznesenia, ktorým rozhodla o tom, či je vylúčená z vykonávania úkonov v trestnom konaní.

37. Odporkyňa svoj záver o zavinenom konaní navrhovateľky majúcom za následok značné priťahy oprela o pokyn krajského prokurátora v Bratislave sp.zn. 1 Spr. 2021/2004 z 27. septembra 2004, ktorým krajský prokurátor uložil podriadeným prokurátorom, aby o sťažnostiach všetkých oprávnených osôb smerujúcim proti ostatným uzneseniam vyšetrovateľa a policajného orgánu rozhodli v lehote 10 pracovných dní odo dňa, keď im bol predložený vyšetrovací spis spolu so sťažnosťou a stanoviskom vyšetrovateľa alebo policajného orgánu k nej. S týmto sa stotožnil aj krajský súd.

38. Odvolací súd v uznesení sp. zn. 5Sžo/7/2017 z 30. mája 2019 uviedol, že porovnávajúc vyššie popísanú procesnú situáciu navrhovateľky so znením pokynu je evidentné, že predmetný pokyn upravuje lehotu na rozhodnutie o sťažnosti bez toho, aby zohľadňoval aj možné podanie námietky zaujatosti. Inými slovami skutok kladený navrhovateľke za vinu nemožno oprieť o pokyn, ktorý neprecizuje procesnú situáciu navrhovateľky. Odvolací súd mal za to, že postup v súlade s uvedeným pokynom v procesnej situácii navrhovateľky by mohol viesť k založeniu ďalšej nezákonnosti a to k rozhodovaniu vo veci vylúčenou osobou, ktorá skutočnosť by následne vyžadovala opätovne rozhodnutie vo veci

nezaujatým prokurátorom, čím by nepochybne došlo taktiež k predĺženiu konania.

39. Napriek skutočnosti, že odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Sp/51/2015-63 zo dňa 31. mája 2017 v napadnutej časti výroku 1/ zrušil krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku opätovne poukázal na to, že navrhovateľka rozhodla o sťažnostiach po uplynutí lehoty, a to i v prípade ak, by akceptoval výklad, že primárne je potrebné rozhodnúť o zaujatosti a až následne o sťažnostiach.

40. Najvyššiemu súdu naďalej nie je zrejmé, na základe akých úvah dospel krajský súd k záveru o porušení povinnosti navrhovateľky rozhodnúť v lehote vyplývajúcej z pokynu a ani ako, napriek uvedeniu konkrétnych dátumov, ustálil krajský súd okamih zakladajúci plynutie tejto lehoty za tohto stavu, t.j. keď pokyn prokurátora neupravuje lehotu na rozhodnutie o sťažnosti, obsahom ktorej je i námietka zaujatosti.

41. Z dôvodov vyššie uvedených preto odvolací súd dáva navrhovateľke za pravdu a s jej argumentáciou sa v tomto smere plne stotožňuje a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

42. Ostatné odvolacie návrhy najvyšší súd nepovažoval za relevantné a má za to, že sa s nimi dostatočne vysporiadal vo svojom predošlom rozhodnutí a rovnako správne ich posúdil aj krajský súd. Preto ich odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

43. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd zmenil výrok rozsudku krajského súdu tak, že zmenil výrok napadnutého rozhodnutia o uznaní viny v časti skutku pod bodom 1) a oslobodil navrhovateľku, vo zvyšku výroku o uznaní viny napadnuté rozhodnutie potvrdil. Vo výroku o treste napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude preto odporkyňa pri rozhodovaní vo veci viazaná právnymi závermi odvolacieho súdu uvedenými v tomto rozsudku.

44. O trovách konania rozhodol odvolací súd tak, že čiastočne úspešnej navrhovateľke v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 veta druhá OSP v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 OSP náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.